

Glasilo župa Ličkog Osika

i Široke Kule

GODINA XII * BROJ 34 *

TRAVANJ * 2021 * 10 kn

PROVIDNOST

*Sretan i blagoslovljen
Uskrs!*

RIJEČ UREDNIŠTVA

Poštovani župljani župa Lički Osik i Široka Kula!

Uskrs nije samo sjećanje na neki davni događaj, već za sve nas to je zbilja koja se nastavlja događati i danas.

Vazam, kako volimo reći, podsjeća nas na lijepе nade i očekivanja u našem životu. On je sočni plod u jeseni našega životnog stabla, on je novi izdanak iz staroga panja. Kako je nov, tako je i drukčiji, toliko drukčiji da ga ni ne možemo shvatiti iz naše ljudske perspektive. Uz to, uskrsnuće je toliko važan događaj da predstavlja prekretnicu u ljudskoj povijesti, rađanje novoga i proslavljenoga, obogotvorenoga čovjeka. Bez događaja uskrsnuća ljudska bi povijest bila zatvorena u samu sebe, bez mogućnosti izlaska iz ove doline suza, gdje bi se smatrao sretnim onaj koji na zemlji manje plače. Zato je Uskrs dan radosti koja se prelijeva na sve nedjelje i dane u godini. Kako sam čin Isusova uskrsnuća nitko nije video u životu, tako ni mi u ovom životu ne možemo vidjeti uskrsnuće koje se zbilo i koje će se zbiti sa svakim od nas. O tom događaju imamo pouzdana svjedočanstva onih koji su ga vidjeli poslije uskrsnuća i čija svjedočanstva čitamo svake nedjelje na svetoj misi.

U ovom svjetlu i naš svakodnevni život izgleda radosnije. Svaka patnja, koja je podnesena u Spasiteljevo ime, dobiva svoj smisao upravo u njemu. Ne treba nam bježati od života i vlastitoga križa jer tu ćemo najprije susresti Krista. Kršćanin zato odvažno i svjesno prihvata život jer zna da je on samo vježbalište za vječni

život, susreće se s tugom znajući da će ona biti pretvorena u radost na nebesima, nosi se s padovima jer zna da su to usponi u vječnost, trpi razočarenja jer ima nadu u bolje sutra, prihvata umiranje jer vjeruje u uskrsnuće. Ufanje u Boga tako postaje životna nit vodilja u ovom životu koji je obilježen prolaznošću. Ta nas je vjera nosila i u progonstvu, i sad u miru. Živimo vlastiti uskrs već sada da bi nam u punini zasjao u vječnosti.

Od izlaska zadnjega broja Providnosti oprostili smo se od mons. dr. Mile Bogovića, gospičko-senjskoga biskupa u miru. Mnogo puta nas je posjetio i hrabrio i u ratno, i u poratno vrijeme. Osobno se živo sjećam njegove hrabrosti dok smo zajedno obilazili ova opustošena područja, još za vrijeme okupacije, početkom 90-tih godina prošloga stoljeća. Inzistirao je i na obnovi naših crkava, a osobito se radovao izgradnji crkve u Širokoj Kuli. Upravo je na Matijevo prošle godine bio u Širokoj Kuli i s nama slavio jednu od svojih posljednjih javnih svetih misa. Tako je svoje javne nastupe završio upravo kod spomenika kulskim žrtvama, kod spomen-luka, kod vrata koja vode u vječnost. Nadamo se da su ga sveti mučenici uveli u rajska prostranstva jer ih je za svojega života tako častio ovdje, na zemlji, posebice u Crkvi hrvatskih mučenika na Udbini.

Svima vama i vašima želim sretan i blagoslovjen Uskrs, ispunjen mirom i radošću,

vaš župnik Luka Blažević!

IMPRESSUM

SADRŽAJ

Odgovorni urednik:

Luka Blažević

Glavni urednik:

Tomislav Klarić

Broj uredili:

Ivana Đapić

Milica Jerković

Jure Robert Nikšić

Đani Findrik

Tihomir Starčević

Tomislav Ratković

Lektura:

Prof. Katica Marković

Nakladnik:

Župa sv. Josipa Lički Osik

53201 Lički Osik

Tel. ++385-53-672-480

Fax.: ++385-53-639-257

email:

luka.blazev@gmail.com

Žiro račun župe:

IBAN

HR0323400091100145366

OIB 36093029456

Tisak: Alfa-comerce,

Zagreb

Korizmeno-uskrsna poruka biskupa Križića	2
Preminuo biskup Mile Bogović	5
Sprovod biskupa Bogovića	6
Korizmeni susret svećenika	8
Duhovne vježbe svećenika u Ličkom Osiku	9
Samostan karmeličanki uskoro pod krovom	10
Svijećnica	11
Sveti Blaž	12
Stepinčevo u Širokoj Kuli	13
Pepelnica	13
Pastirski pohod biskupa Križića	14
Proslava Josipovog	15
Cvjetnica	16
Svjedočanstvo Damira Krznara	17
Povijest Mušaluka	18

KORIZMENO-USKRSNA PORUKA MONS. ZDENKA KRIŽIĆA

„Radosno čekamo vazmene blagdane, pokorom čistimo dušu“

(*Korizmeno predstavlje I.*)

U korizmenom vremenu često u liturgiji slušamo poziv na pokoru, post, odricanja, u pogledu posvećivanja osobnog života i kao jedan oblik žrtvenog prinosa Bogu za oproštenje grijeha, ali i kao zahvalnost Bogu za primljena dobročinstva.

Možda će tko spontano reagirati i reći da pokore imamo i previše tijekom ove pandemije koja nas prati više od godinu dana, a što tek reći o pokori onih koji su u nekim dijelovima naše domovine pogodjeni strašnim potresom, ostali bez svega što su, ulažući mnoge žrtve, stjecali i gradili. No, ovdje treba razlikovati žrtve i pokore koje slobodno i svjesno izabiremo iz ljubavi prema Bogu od onih koje nismo izabrali nego su nam nametnute izvana i nosimo ih samo zato što moramo. Ove zadnje, same po sebi, ne pridonose preobrazbi našeg unutarnjeg bića. Istina, i

ovakve situacije mogu biti pretvorene u blagoslov ako se strpljivo, s blagošću i ljubavlju nose i prikazuju Bogu. Svi mi znamo da bolesti nisu naš izbor, ali noseći ih i prikazujući Bogu strpljivo i s ljubavlju, one mogu postati neslučeni izvor našeg posvećenja.

Isto tako znamo da postoje određene pokore ili odricanja koja osobe nametnu same sebi, posve svjesno i slobodno, ali te askeze nemaju nikakve povezanosti s duhovnim i evanđeoskim motivima. Ima podosta onih koji poste, odnosno, uskraćuju sebi hranu zbog ljepšeg izgleda tijela, ili kako mi to kažemo, zbog „linije“. Ima puno odricanja koja sebi nametnu sportaši zbog boljih rezultata, ili vojnici zbog bolje fizičke pripremljenosti. Mnogi odlaze u teretane i fitness centre gdje tijelo podvrgavaju velikim naporima iz zdravstvenih motiva. Ali sve ovo nema ništa zajedničko s kršćanskim askezom i pokorom. Osobe ovo ne čine iz viših duhovnih motiva, tj. iz ljubavi prema Bogu i želje za izgradnjom svoga duhovnog bića, nego zbog obveza

koje proizlaze iz profesije koju su izabrali ili pak iz svojih osobnih interesa.

Korizmene kršćanske pokore su nešto drugo. Kada o njima govorimo mislimo na one pokore i žrtve koje osoba slobodno i svjesno prihvata da bi s njima iskazala zahvalnost Bogu, izmolila od njega potrebite milosti, te u isto vrijeme ojačala duhovnu snagu i sposobnost gospodarenja nad sobom i svojim negativnim sklonostima.

U Starom zavjetu ne govori se toliko o pokori, ali govori se o pokorničkim djelima koje osobe same sebi nameću kao jedan oblik žalovanja nad svojim grijesima, davanja Bogu zadovoljštinu za te grijehu i moleći Božje oproštenje. Osoba je s tim pokorničkim činima pokazivala želju za obraćenjem i svjedočila iskrenu nakanu promijeniti život i više ga uskladiti s voljom Božjom. To se, prije svega, pokazivalo postom, oblačenjem nelagodne pokorničke odjeće, posipanjem pepelom, prinosom različitih žrtava Bogu, itd.

No više od ove vanjske pokore naglasak je stavljan na pokoru kao pokornost

Božjoj riječi i njegovim zapovijedima (Izl 16,28; Ps 2,11; Jer 42,13). Ta pokornost nema sličnosti ni s kakvim oblikom ropstva, nego ima odgojnu svrhu: odgojiti narod, odnosno svakog pojedinca da bude poslušan Božjim zapovijedima koje imaju za cilj formirati u njemu ispravan odnos prema Bogu, prema svome bližnjemu i prema samom sebi.

U Novom zavjetu to je još jasnije prikazano. Sve je podređeno formaciji srca i nutrine. Sveti Pavao dao je puno prostora toj temi. On ponajprije stavlja naglasak da je čovjek u sebi podijeljen, nosi dva zakona koji se sukobljavaju: zakon duha i zakon tijela. Pavao to govori iz osobnog iskustva. On veli: „Otkrivam u sebi ovaj zakon: kad hoću da činim dobro, zlo mi se nameće ... Vidim u svojim udovima drugi zakon koji se bori protiv zakona moga uma te me zarobljava u zakon grijeha koji je u mojim udovima.“ (Rim 7, 21-23).

Tko od nas nema slično iskustvo? Ostaje uvijek pitanje kojem zakonu ćemo dopustiti da prevlada u našem životu? Zakon tijela, ili sklonost prema zлу, ide sam od sebe. To ne treba ni okapati ni zalijevati, ne traži nikakvu askezu. Ako čovjek dopusti da u njemu prevlada zakon tijela, onda će se neminovno srozati na animalnu razinu. Vodit će ga

tjelesni instinkti, a ne razum. Tako će čovjek, malopomalo, svoje ponašanje i djelovanje usmjeravati prema zlu. Zlo će mu postajati sve prirodnije i normalnije, dok njime posve ne ovладa. Zlo u sebi ima izvanredan dinamizam: što mu se više dopušta, ono još više traži i osvaja. Stoga, da bi u čovjeku prevladao onaj drugi zakon, zakon duha, nužna je askeza, odnosno

borba. Čovjek mora držati pod nadzorom zakon tijela sa svim njegovim požudama i sklonostima prema zlu.

Korizmeno vrijeme u Crkvi nije vrijeme gdje je glavni naglasak stavljen na pokoru koja bi imala smisao sama u sebi, nego na pokoru koja bi trebala dovesti do promjene naše nutrine, našeg srca, da nas učini krjeposnijim, tj. velikodušnijim, uslužnijim, solidarnijim, ljubaznijim. Isus u svom nauku uporno usmjeruje na odgoj nutrine, odgoj srca. U polemici s farizejima i učiteljima Zakona s obzirom na to što se smije jesti, a što ne, što je čisto, a što nečisto, Isus daje tumačenje naglašavajući da čovjeka ne onečišćuje ono što ulazi na usta nego ono što izlazi iz usta jer to izlazi iz

srca. „Usta govore onim čega je srce prepuno“ (Mt 12,34), veli Isus i dodaje: „Iz srca dolaze zle misli, ubojstva, preljubi, bludnost, krađe, lažna svjedočanstva, psovke. To ukalja čovjeka.“ (Mt 15,18-20).

Ako se srce ispravno ne formira, neće se nikada uspostaviti dobar odnos ni s Bogom ni s čovjekom. Jer nesređeno srce svede i odnos prema Bogu na ono što Isus spočitava farizejima i pismoznancima, citirajući proroka Izaiju: „Ovaj me narod štuje usnama, a srce mu je daleko od mene.“ (Mt 15,8). Isusu je stalo da njegov učenik bude čovjek fina srca, srca ispunjena ljubavlju i dobrotom i to je preduvjet da bi njegova nutrina mogla postati istinski hram Duha Svetoga. Još je starozavjetni patnik Job nglasio da je „život čovjekov na zemlji borba“ (7,1). I ne može biti drugčije. Bez napora i borbe, bez odricanja i žrtve, nema većih životnih postignuća.

U tom smislu Isus tvrdi da kraljevstvo nebesko postižu „siloviti“ ili borbeni (Mt 11,12). Misli na osobe koje se bore za vrijednosti, bore se uporno protiv mana koje im život trbuši i srozavaju. Znamo da voćku treba obrezivati, na početku i vezati, da bi donosila dobar urod. Vezanje i obrezivanje nije nešto ugodno, ali voćka to podnosi za svoje veće dobro. Na voćki ništa ne raditi znači, pustiti je da izrastu

divlji izdanci i ona ostane bez ploda. Jednako tako je i u ljudskom životu. Ako osoba ne radi na sebi u nju sve više ulazi divljina koja degradira njezino dostojanstvo. Stoga je nužno boriti se protiv mana, rezati vlastitu oholost, egoizam, lijenosnost, samodostatnost, zavist, ljubomoru, indiferentnost prema drugima, itd. Zato Isus govori svojim učenicima neka nabave mač, pa i uz cijenu da prodaju odjeću i kupe sebi mač (Lk 22,36). Ne radi se o maču koji bi oni potezali na druge, nego na sebe. S njim moraju sjeći sve one mane koje u njima narušavaju ljetoput i dostojanstvo djece Božje.

S pravom se veli da je Bog tijekom stvaranja dovršio sva svoja djela izuzev čovjeka. Zato čovjeku nije dao ni ime, jer Adam i Eva su kolektivna imena. U Bibliji čitamo: „Kad je Bog stvorio čovjeka, napravio ga je na priliku svoju; stvorio je muško i žensko. A kada ih je stvorio, blagoslovi ih, i nazva – čovjek“ (Post 5,1-2).

Bog je htio da se čovjek pri-druži njegovom stvaralačkom djelu i u suradnji s njim nastavi raditi na sebi, ili kako mi kažemo, ostvarivati se, tj. nastavi se stvarati i tako postajati sve sličniji svome Stvoritelju.

Raditi na sebi zahtjeva ne-mali napor. Potrebno se stalno sjeći i obrezivati,

držati pod nadzorom i disciplinirati. Ali bez ovoga nema punine čovjeka. Nažalost, mnogi se, zbog napora koji treba ulagati u izgradnji sebe, zanemare. Nisu voljni platiti cijenu svoga ljudskog i duhovnog rasta. Mnogi, istina, žele biti fini, dobri, plemeniti, ali za to ne bi ništa žrtvovali. To ne ide. Poznate su nam riječi sv. Ivana Pavla II. mladima u Solinu: „Ne vjerujte onima koji vam obećavaju laka postignuća. Bez odricanja i žrtve ne postiže se ništa veliko.“

Ovo se ne smije zaboraviti: u duhovnom životu nema jeftinih postignuća. Bez discipline nema čovjeka, a još manje kršćanina. Stoga je i glavni cilj askeze u kršćanskom životu izgraditi osobu da bude što sličnija Isusu, savršenom čovjeku (GS 41).

Cilj je kršćanske askeze postizanje slobode i harmonije života, pobijediti u sebi sve otpore dobru. Doći do spoznaje razlikovanja dobra od zla te sposobnosti opredjeljenja za dobro u svakoj životnoj situaciji. Tako i kada je u pitanju post, on je Bogu veoma drag ako se čini iz iskrene ljubavi prema Bogu, te ako osoba posteći postaje osjećajnija, obazrivija i

ljubaznija prema drugima. Pored toga, kada su u pitanju korizmena odricanja ili post, oni dobivaju na većoj vrijednosti, ako smo tim odricanjem pomogli nekoj potrebitoj osobi. Isus nije rekao: „Bijah gladan i vi ste sa mnom postili“, nego: „Bijah gladan i dadoste mi jesti.“ (Mt 25,25). Glavna svrha posta nije u tome da se nečega odričemo kako bi nam ostalo više za poslijе, nego da s našim odricanjem nekome pomognemo.

Neka nam ovo milosno korizmeno vrijeme pomogne da se oslobođimo nekih porroka koji nas ponižavaju, a k tome opterećuju i one koji s nama žive. Pobjeda nad bilo kojom manom daje životu osjećaj uskrsnuća, osjećaj novog života. S ovim, pa makar i malim postignućima, blagdan Isusovog uskrsnuća bit će nam posebni.

Neka nam svima Gospodin pomogne da se kroz ovo korizmeno vrijeme „obnovimo u čistoći srca, oslobođimo od sebičnosti“ (Korizmeno predslovje II.) i dočekamo blagdan Uskrsa dušom ispunjenom darovima radosti i mira.

Neka u ovom smislu svima vama, braćo i sestre, bude sretan i blagoslovlen Usks.

✠ Zdenko Križić, biskup gospicko-senjski

PREMINUO PRVI GOŠPIČKO-SENJSKI BISKUP MONS. MILE BOGOVIĆ

Biskupski ordinarijat u Gošpiću obavijestio je javnost da je u subotu 19. prosinca u 19 sati u Respiracijskom centru KBC Rijeka preminuo prvi gošpičko-senjski biskup mons. dr. Mile Bogović.

Mons. Mile Bogović rođen je 7. kolovoza 1939. u Cetovcu, župa Slunj, od oca Mije i majke Mande rođene Piršić.

Nakon što je biskup Bogović osjetio znakove povišene tjelesne temperature obavio je u četvrtak 3. prosinca testiranje nakon čega je dobio pozitivan nalaz na koronavirus. U nedjelju 6. prosinca biskup Bogović je sanitetskim prijevozom Doma zdravlja Gošpić odvezen u Opću bolnicu Gošpić na dodatne pregledе te je zbog rizičnosti koja je povezana sa starosnom dobi hospitaliziran na odjelu Opće bolnice Gošpić. Cijelo vrijeme liječenja u Općoj

bolnici Gošpić biskup Bogović je bio stabilnog stanja. U četvrtak 10. prosinca stanje mu se naglo pogoršalo zbog hipoksije – smanjenja razine kisika u tijelu, te je hitno prevezen vozilom Zavoda za hitnu medicinu Ličko-senjske županije u KBC Rijeka u Respiratori centar.

Biskup mons. dr. Mile Bogović blago je u Gospodinu preminuo u subotu 19. prosinca 2020. u 19 sati u Respiracijskom centru KBC Rijeka.

Pokoj vječni darovao mu Gospodin. Počivao u miru Božjem!

Osnovnu školu pohađao je u Slunju, a klasičnu gimnaziju u sjemeništu u Pazinu. Teološki studij započeo je u Pazinu, a završio u Zagrebu. Od 1966. do 1971. studirao je na Papinskom sveučilištu Gregorijana u Rimu i postigao doktorat iz crkvene

povijesti. Za svećenika Riječko-senjske nadbiskupije zaređen je 29. lipnja 1964., nakon čega je obavljao sljedeće dužnosti: bio je tajnikom nadbiskupa Vinktora Burića, rektorm na Riječkoj teologiji, župnikom u Praputnjaku, generalnim vikarom Riječko-senjske nadbiskupije, voditeljem Sakralne baštine u Senju te profesorom crkvene povijesti na Riječkoj teologiji.

Papa Ivan Pavao II. imenovao ga je 4. lipnja 1999. po moćnim biskupom Riječko-senjske nadbiskupije i dodijelio mu titulu naslovnoga biskupa Tamate. Za sjedište mu je određen Gošpić. Biskupsko ređenje mons. Bogovića slavljeno je 29. lipnja 1999. godine u riječkoj katedrali Sv. Vida, a njegov glavni posvetitelj bio je mons. Antun Tamarut, nadbiskup riječko-senjski. Podjelom teritorija Riječko-senjske nadbiskupije, 25. svibnja 2000., papa Ivan Pavao II. ustanovio je novu biskupiju sa sjedištem u Gošpiću, koja je dobila ime Gošpičko-senjska biskupija i ušla u sastav Riječke crkvene pokrajine kao sufraganska biskupija. Ivan Pavao II. istodobno je imenovao mons. Milu Bogovića prvim biskupom novoustanovljene biskupije, a ustoličenje je proslavljen 25.

srpnja 2000. godine u Gospiću.

U Hrvatskoj biskupskoj konferenciji obnašao je službe: predsjednik Komisije HBK i BKBiH za hrvatski martirologij; član Biskupske komisije HBK za odnose s državom; član Biskupske komisije za dijalog sa SPC; član Biskupske

komisije za Hrvatski Caritas; član Mješovite komisije Hrvatske biskupske konferencije, Hrvatske konferencije viših redovničkih poglavara i Hrvatske unije viših redovničkih poglavara.

Papa Franjo prihvatio je 4. travnja 2016. odreknuće od službe zbog starosne dobi biskupa Mile Bogovića i za

novoga gospičko-senjskog biskupa imenovao o. Zdenka Križića. Ujedno je mons. Bogovića imenovao apostolskim administratorm Gospičko-senjske biskupije do dana biskupskog ređenja mons. Križića 25. svibnja 2016.

*Biskupski ordinarijat
Gospić*

SPROVOD BISKUPA MONS. MILE BOGOVIĆA

Gospičko-senjski biskup u miru mons. Mile Bogović, prvi gospičko-senjski biskup, preminuo je u Kliničkom bolničkom centru u Rijeci, a pokopan je u utorak 22. prosinca 2020. u 11 sati u gospičkoj katedrali. Na ispraćaju bili su biskupi: kardinal Josip Bozanić, zagrebački nadbiskup, Zdenko Križić, gospičko-senjski biskup,

Giorgio Lingua, apostolski nuncij u RH, Ivan Devčić, riječki nadbiskup i metropolit, Mate Uzinić, riječki nadbiskup koadjutor, Vlado Košić, sisački biskup, Ivica Petanjak, krčki biskup, Jure Bogdan, vojni ordinarij u RH, Tomislav Rogić, šibenski biskup, đakovačko-osječki pomoćni biskup Ivan Ćurić Ivan Milovan, porečki i pulski biskup u miru,

dr. Krunoslav Novak, generalni tajnik HBK, tajnik kardinala i tajnik riječkog nadbiskupa, generalni vikar gospičko-senjski Marinko Miličević, kanonici senjskog kaptola: Tomislav Šporčić, Mile Pecić, Richard Pavlić, Silvijo Milin, Mile Čančar, Nikola Turkalj, Luka Blažević, kancelar i tajnik Mišel Grgurić, rektor katedrale i župnik Mario Vazgeč, dekanovi Željko Blagus i Josip Šimatović, župni vikar Domagoj Tujmer i krčki tajnik Josip Karabaić, s. Amalija, s. Robertina i s. Celestina koje rade u biskupskom domu, Franje Puškarić voditelj katedralnog zbora i 6 članova zbora te rodbina po kojnika.

Sprovodne obrede predvođio je gospičko-senjski biskup Zdenko Križić.

"JA SAM USKRSNUĆE I ŽIVOT"
†

S vjerom i nadom u vječni život, javljamo svećenicima, redovnicima i redovnicama Gospočko-senjske biskupije, rodbini, prijateljima i svim vjernicima da je 19. prosinca 2020. u 82. godini života, 57. godini svećeništva i 22. godnini biskupstva prešao u kuću Očevu

MONS. DR. MILE BOGOVIĆ,
gospočko-senjski biskup u miru

S provodna misa s obredom ukopa dragog nam pokojnika biti će u utorak 22. prosinca 2020.
u gospočkoj katedrali Navještenja BDM.

Počivao u miru Božjem!
Gospočko-senjska biskupija

KORIZMENI SUSRET SVEĆENIKA GOŠPIČKO-SENJSKE BISKUPIJE

U ponedjeljak 22. veljače održan je u Pastoralnom centru Lički Osik korižmeni susret svećenika Gospočko-senjske biskupije.

Susret je otvorio te nakon kratke zajedničke molitve svećenike pozdravio biskup Zdenko Križić, naglasivši kako je – poslije mnogo otakzanih susreta – svećenici doista potrebno okupljanje i zajednička priprava za duhovni hod kroz korižmeno vrijeme.

Potom je generalni vikar mons. Marinko Miličević održao razmatranje o sv. Josipu, u povodu proglašenja Godine sv. Josipa, što je učinio papa Franjo na blagdan Bezgrešnog začeća BDM prošle godine, jer se navršilo točno 150 godina otkako je papa Pio IX. proglašio sv. Josipa zaštitnikom cijele Crkve. U izlaganju mons. Miličević najprije je iznio niz izjava i misli o sv. Josipu koje su tijekom povijesti Crkve dali pojedini sveci, pape ili veliki duhovni pisci.

U drugom dijelu izlaganja predavač je podsjetio kako je Hrvatski državni sabor 1687., proglašio sv. Josipa zaštitnikom naše Domovine, a kao trajan spomen na tu odluku je na ulazu u Hrvatski sabor 2008. godine – što je jedinstven slučaj u svijetu – postavljen reljef

Sv. Josipa, rad kipara Šime Vulasa. Na kraju, podsjetio je mons. Miličević, 10. lipnja 2017., povodom 330. obljetnice proglašenja sv. Josipa zaštitnikom Hrvatske, u Nacionalnom svetištu sv. Josipa kardinal Josip Bozanić istaknuo je bit pobožnosti sv. Josipu: „Sveti Josip nas poziva da čuvamo Krista u svome srcu.”

Na kraju je predavač naglasio kako na poseban način svećenicima treba biti svojstveno da štuju sv. Josipa, jer su na neki način u sličnoj ulozi duhovnog očinstva. „Budući da se sam Gospodin Isus potpuno povjerio Mariji i Josipu, i nas ništa ne prijeći da to isto činimo. U ovome nam je Isus dao primjer da se i mi, kao njegovi učenici i nasljedovatelji moramo povjeriti Josipu i Mariji, učeći od njih kako rasti u svetosti, kao posvojena Božja djeca (Ef 1,5)”, rekao je predavač, istaknuvši znakovit suvremeneni fenomen krize uloge očinstva i odgovornog roditeljstva.

„Zato Papa cijelokupnu Crkvu poziva da se osloni na zagovor sv. Josipa, da nam u ovim teškim vremjenima pomogne. Baš kao što je bio pozvan i odgovoran pomoći Isusu i Mariji, tako će biti odgovoran zaštitnik i za današnju Crkvu, ako mu se

iskreno utječemo. Papa Franjo nas također uvjerava da će svemogući Gospodin biti milostiv na naše vapaje u ovoj Godini sv. Josipa i potiče nas da uvedemo ili obnovimo pobožnost sv. Josipu. Jer, kako je Bog s Josipom i Marijom započeo novu povijest, vjerujemo da će se i naši životi po njihovu zagovoru početi mijenjati i zadobiti novi smjer”, zaključio je mons. Miličević.

Nakon toga je biskup Križić svećenike potaknuo da prema okolnostima u pojedinim župama upriliče prikladne programe i sadržaje za proslavu Godine sv. Josipa.

U nastavku svećeničkoga susreta u župnoj crkvi Sv. Josipa pokorničko bogoslužje vodio je fra Ante Kukavica, župni vikar u Karlobagu, a potom su svećenici mogli pristupiti sakramentu pomirenja. Susret je završen objedom u velikoj dvorani Pastoralnoga centra Lički Osik, za što se pobrinuo župnik Luka Blažević zajedno sa svojim suradnicima.

IKA

DUHOVNE VJEŽBE ZA SVEĆENIKE U PASTORALNOM CENTRU

Prvi turnus duhovnih vježbi za svećenike Gospicko-senjske biskupije održan je u Pastoralnom centru župe Sv. Josipa u Ličkom Osiku od 8. do 11. ožujka. Na vježbama je sudjelovao dvadeset jedan svećenik, a među njima i gospicko-senjski biskup mons. Zdenko Križić.

Duhovne vježbe pod geslom "Obratite se i vjerujte Evanđelju!" vodio je p. Mijo Nikić, poznati isusovac i psiholog. Tijekom puna tri dana voditelj je obudio nekoliko važnih tema, odnosno stvarnosti, presudnih za uvjerljiv svjedočki život svećenika u današnjim okolnostima. U tom smislu je na više načina isticao važnost molitve, povezanost s Bogom, odgovornosti u vršenju svećeničke

službe, važnost mijenjanja vlastitog života i svjedočeњe naše povezanosti s Bogom. Kroz različite primjere iz psihologije voditelj je pokušao približiti svećenicima važnost ove znanosti u vođenju vjerničke zajednice, ali i primjenu u vlastitom životu.

Misno slavlje koje su svećenici slavili svaki dan točno u podne, predvodio je biskup mons. Zdenko Križić, a voditelj vježbi p. Nikić kroz propovijedi približavao je aktualnosti evanđeoskih tekstova koje nam Crkva nudi u korizmenom vremenu. Završnog dana duhovnih vježbi, na kraju svete mise, svećenici su zajedno s biskupom Zdenkom izmislili Posvetnu molitvu Sv. Josipu kojom su svećenici u

Godini Sv. Josipa iskazali povezanost sa zaštitnikom Crkve i naše Domovine, te mu se preporučili u zagovor i zaštitu za nastavak svećeničkog života.

Na kraju duhovnih vježbi biskup Križić zahvalio je svećenicima na pobožnom sudjelovanju u duhovnim vježbama, a posebno voditelju p. Miji Nikiću na vođenju duhovnih vježbi koje za svećenike ne znače kraj, nego početak donošenja plodova. Također je zahvalio i domaćinu preč. Luki Blaževiću koji je kao župnik ugostio subraću svećenike i iskazao veliku gostoljubivost.

Mišel Grgurić, GSB

SAMOSTAN KARMELIĆANKI USKORO POD KROVOM

U tišini i bez puno pompi bez prekida traju radovi na na samostanu časnih sestara Karmelićanki u Gospicu. Potvrdio nam je to biskupijski kancelar preč. Mišel Grgurić.

Radovi idu dobro i izvođač građevinsko poduzeće „AB gradnja“ d.o.o. za gradenje i inženjering iz Karlovca sada su nadomak krovišta.

Prema planovima samostan bi trebao biti završen do 1. prosinca ove godine, potvrdio nam je Mišel Grgurić.

Samostan časnih sestara Karmelićanki gradi se na terenu u gospičkoj Žabici ukupne površine od 8.157 m² prikladnom za gradnju objekta takve namjene. Uкупna vrijednost radova procijenjena je

na 14.548.683,25 kuna s PDV-om.

Svi koji žele te su u mogućnosti mogu svoj dar za izgradnju samostana ostaviti u župnom uredu ili nakon svetih misa u sakristiji. Bog sve vidi i obilato će nagraditi svakog darivatelja.

Izvor: Gspress

SVIJEĆNICA

U utorak 2. veljače svetom misom u 17,30 sati proslavili smo blagdan Prikazanja Gospodinova u Hramu ili kako mi ovaj blagdan volimo zvati - Svićećnicu.

Na početku misnog slavlja blagoslovljene su svijeće koje su vjernici sa sobom donijeli i ponijeli svojim kućama.

Josip i Marija dolaze u hram. Donose Isusa, točno

četrdeset dana nakon njegova rođenja. Tih je dana i tih mjeseci njihov život bio ispunjen Božjom prisutnošću.

Andeo je i Mariji i Josipu navijestio Isusovo rođenje koje je nastupilo pod neobičnim i čudesnim okolnostima u Betlehemu.

Bog je po svome Duhu drugovao na poseban način s Josipom i Marijom,

konačno i sam Božji Sin postao je u ljudskom tijelu član njihove obitelji. Bog ih je neprestano iznenadivao, a Marija i Josip su u čudu upijali odvijanje Božjeg nsuma.

Evangelist Luka veli nekoliko puta kako je Marija sve te događaje pohranjivala u svome srcu i o njima razmisljala.

SLAVLJE SVETOG BLAŽA

U srijedu 3. veljače svetom misom u 17 sati slavili smo sv. Blaža. Na taj dan svake godine po svim crkvama dijeli se blagoslov grla, po zagovoru sv. Blaža, biskupa i mučenika. Svećenik s dvjema svijećama pristupi vjerniku i moli: "Po zagovoru sv. Blaža, biskupa i mučenika, oslobođio te Bog od bolesti grla i od svakoga drugoga zla!" Taj je blagoslov takozvana blagoslovina naše Crkve. On se temelji na prastaroj predaji po kojoj je sv. Blaž svojim blagoslovom spasio dječaka kome je u grlu zapela riblja kost.

Kod blagoslovina Crkva moli Božju pomoći u raznim potrebama, a po zaslugama Isusa Krista i zagovoru svetaca. Sveti Blaž bio je također jedan od onih nebrojenih junaka prvih stoljeća crkvene prošlosti koji su svoje uvjerenje zapečatili krvljui životom. Potjecao je iz grada Sebaste u Armeniji.

Već kao dječak i mladić više je mislio na posvećenje svoje duše, na stjecanje vrline nego na radosti i užitke ovoga svijeta. Veoma rano učinio je ono što mi danas nazivamo "fundamentalna opcija", posvemašnje opredjeljenje za Krista, njegov nauk i za potpun kršćanski život. Bio je za ono doba izobražen čovjek i vršio je službu liječnika. U njoj je bio veliki prijatelj siromaha i bolesnika. Pomagao im je ne samo kao liječnik, već još više kao kršćanin koji je u njima gledao i susretao samoga Krista. Svojim držanjem i dobročinstvima postao je u gradu veoma popularna i obljebljena osoba. A kako je tada Božji narod birao biskupa, to su po biskupovoj smrti na njegovo mjesto izabrali Blaža. I tako on od liječnika postade apostolski nasljednik i pastir Kristova stada. Novu, još odgovorniju, službu vršio je svim žarom.

Za vrijeme cara Licinija buknuo je na Istoku opet strasan progon kršćana. Prvi su na udaru bili pastiri. Progonitelji znaju da najprije treba udariti po pastiru pa će se onda i stado lako raspršiti i uništiti. Blaž je svoje vjernike bodrio da ustraju u vjeri. Njega su svećenici molili da se skloni pred neprijateljima, što je on i učinio. Ali su ga ipak otkrili, zatvorili i mučili ne bi li ga prisilili na otpad. Sveti biskup je hrabro podnio sve okrutne muke i nije se dao ničim zastrašiti. Krvnik mu je godine 317. odrubio glavu. Ta je glava kao dragocjena relikvija godine 972. došla u naš hrvatski Dubrovnik. Grad ga je izabrao za svoga zaštitnika i već 1000 godina stoji pod njegovom moćnom zaštitom. Na njegovim zidinama nalaze se svećevi kipovi, a podignuta mu je i veoma lijepa crkva.

STEPINČEVO U ŠIROKOJ KULI

U srijedu 10. veljače svetom misom u crkvi sv. Mateja u Širokoj Kuli slavili smo mučenika našeg dana, bl. Alojzija Stepinca. Mi Hrvati pogotovo čekamo njegovo proglašenje svetim te molimo na tu nakanu.

Svetu misu u 17 sati u crkvi sv. Mateja u Širokoj Kuli predvodio je župnik preč. Luka Blažević. U oltaru u crkvi su pohranjene njegove moći te u crkvi postoji kip blaženika.

ČISTA SRIJEDA – PEPELNICA

U srijedu 17. veljače u 17 sati započeli smo korizmeni hod kao župa. Kako molimo u zbornoj molitvi Čiste srijede ili Pepelnice, ovoga dana „započinjemo korizmu posta, molitve i bratske

ljubavi“, a sve to nabrojano bit će u središtu naših razmišljanja tijekom korizmenog vremena da bi nam Gospodin udijelio „jakost protiv navala duha zloće i ustrajnost u dobrim djelima“.

I sami nazivi – Pepelnica i Čista srijeda – imaju svoju simboliku, koja nas poziva na dublje promišljanje i promjenu srca. Pepelnica tako svoj naziv vuče iz obreda pepeljenja, odnosno tada svećenik vjernike posipa pepelom po glavi ili im, već prema običajima kraja, pepelom pravi znak križa na čelu, i pri tome izgovara riječi: “Obratite se i vjerujte evanđelju”. Ponegdje se mogu čuti i riječi iz ranijih obrednika: “Sjeti se, čovječe, da si prah i da ćeš se u prah vratiti”.

PASTIRSKI POHOD BISKUPA KRIŽIĆA NAŠIM ŽUPAMA

U četvrtak 25. veljače naše župe sv. Josipa u Ličkom Osiku i sv. Mateja u Širokoj Kuli je u sklopu pastirskog pohoda pohodio biskup mons. Zdenko Križić.

Pastirski pohod obavlja se svake pete godine.

U jutarnjim satima biskup Križić zajedno s župnikom preč. Lukom Blaževićem je obišao i pregledao stanje crkava te se pomolio na našim grobljima. Svoj pohod je počeo u župi sv. Mateja u Širokoj Kuli. Prvo je pohodio groblje te je nakon toga obišao crkvu sv. Mateja. Putem do Ličkog Osika obišla se kapela sv. Mihovila u Vukšiću te nakon toga crkva sv. Marka u Budaku.

Obišavši groblje posebno je molio za sve mrtve koji počivaju na groblju te se posebno pomolio na grobu popa Frana Biničkog. Nakon osičkog groblja posjetio

je crkvu Duha Svetoga u Mušaluku kao i osičku crkvu.

Poslije provjeravanja stanja crkava biskup je pregledao i potpisao župne knjige te održao razgovor sa župnikom.

Vrhunac svega bilo je euharistijsko slavlje u 18,00 sati koje je predvodio otac biskup u koncelebraciji sa župnikom preč. Blaževićem. Na svetoj misi župljani su molili za biskupa, a biskup

je prikazao misu za sve žive i mrtve župljane. U svojoj propovijedi je potaknuo vjernike na snagu vjere koju svatko od nas treba imati u sebi.

Na kraju svete mise župnik Luka Blažević zahvalio se biskupu na pastirskom pohodu i na tome što je cijeli dan proveo u našim župama.

Kako znamo da biskupija ima velike projekte, od gradnje svećeničkog doma i gradnje samostana sestara karmeličanki u Gospicu župnik Luka Blažević biskupu je predao simboličnu pomoć od 10 000 kuna u ime naših župa.

Po završetku svete mise biskup se još susreo sa Župnim pastoralnim i ekonomskim vijećima župa te se u ugodnom razgovoru dotaklo raznih tema na planu aktivnosti biskupije i naših župa.

PROSLAVA SV. JOSIPA - JOSIPOVO

U petak 19. ožujka proslavili smo svog nebeskog zaštitnika ili župnog patrona sv. Josipa. Svečano koncelebriрано misno slavlje u 11 sati predvodio je generalni vikar biskupije i dekan gospickega dekanata mons. Marinko Miličević u suslavljumu župnika preč. Luke Blaževića i svećenika iz dekanata. Na

misu su još suslavili: vlc. Mario Vazgeč (župnik u Gospicu), vlc. Mile Šajfar (župnik u Perušiću), vlc. Zlatko Sušić (svećenik u mirovini) i vlc. Petar Šporčić (župnik u Klancu). Preč. Nikola Turkalj (biskupijski ekonom) je bio na raspolaganju za svetu isповijed cijelu misu.

Misno slavlje poslijepodne slavilo se još u 18 sati kako bi vjernici koji su radili mogli proslaviti župnog patrona, a u 17,30 je bila pobožnost križnog puta.

Samoj proslavi Josipovog prethodila je duhovna priprema koja je započela velikom Kormzmeno-uskrsnom ispovjedi u srijedu 17. ožujka. Na taj način svi župljani imali su priliku izmiriti se s Bogom u sakramenu svete ispovjedi. Duhovnu pripremu u srijedu i četvrtak je također predvodio mons. Marinko Miličević.

Sveti Josipe, moli za nas!

CVJETNICA - NEDJELJA MUKE GOSPODNE

U nedjelju 28. ožujka 2021. godine prisjetili smo se Isusovog ulaska u Jeruzalem, a na svetim misama preč. Luka Blažević je blagoslovio maslinove grančice.

Središnji dio bilo je čitanje Muke po ulogama. Nakon Muke, preč. Luka Blažević u svojoj propovijedi osvrnuo se na neke likove iz Muke i stavio ih u današnji kontekst.

S nedjeljom Cvjetnicom započinje "Veliki tjedan". Oprečnost iskustava koja je upoznao Gospodin Isus Krist, potresaju nas duboko u srcu.

Nedjelja Cvjetnica je nje-
gov pobjedonosni ulazak u
Jeruzalem! A malo dana poslije on će biti osuđen smrću
na križu.

Očito, to je bila poštena radoš ovih ljudi, kad je Isus ulazio u Jeruzalem. Doduše bila je to površinska radoš. Bi li ti ljudi također klicali

od radosti, kad nekoliko dana kasnije bude nosio svoj križ? Na žalost znamo, da s obzirom na osudu, kojom je Isus bio osuđen smrću na križu, njegovi ga najbliži učenici napustiše, odnosno, povukoše se. To je za njih bila sablazan, da onaj čovjek, kojega su prije pozdravljeni kao Mesiju, sada je kao rob morao prihvatići najsramotniju smrt jednoga zločinca. Tko je to mogao razumjeti? To je bio čas najdubljeg Isusovog ponijenja, kad je on u poslušnosti do smrti na križu preuzeo na sebe patnju i umiranje.

Ipak je naš Gospodin u-
pravo tu trijumfirao po svojoj ljubavi, s kojom je on tr-
pio i preuzeo na sebe svu nepravdu. Nije se dao pobi-
jediti zlom, nego je pokazao svoje milosrđe prema nama grješnim ljudima, tako da je kao žrtveno janje tu neprav-
edno pridodanu patnju u-
zeo na sebe. On je svoj život

predao za nas, da bismo mi živjeli u zajedništvu s Bogom. Njegova žrtva pomirenja trebala je kratko nakon toga biti dovršena u tajni uskršnjuća. Na taj način Bog njega preuze-
visi i darova mu ime, ime nad svakim imenom, bilo u nebu, bilo na zemlji, kako kaže sv. Pavao u poslanici Filipljanima. Također i mi se klanjamo pred Gospodinom Isusom Kristom, i ispo-
vijedamo da je on Otkupitelj i Spasitelj.

Jedan čovjek, jedna žena tih promjenljivih dana nije sumjala u Isusa: to je bila Marija, njegova majka. Ona se pokazala kao ona koja istinski vjeruje i ljubi također u tamnim časovima Isusove patnje i umiranja. Na taj način postala je majka svih vjerujućih, a i mi smo povjereni njezinoj osobitoj zaštiti i zagovoru.

Neka nam Bog dade snagu za vjernost i ljubav, tako da i mi u jedinstvu s Isusom Kristom dospijemo u vječnu radost neba i blaženog uskršnjuća.

SVJEDOČANSTVO TRENERA DINAMA DAMIRA KRZNARA

„U Crkvi sam od malih nogu, a svoju vjeru uvijek ponosno javno svjedočim.“

Uoči dvoboja s Tottenhamom Krznar je kazao: "Nikad se u životu ne treba predati. Ako čovjek dovoljno poduzme, i Bog mu onda pomaže. Važno je dati sve od sebe i vjerovati Bogu."

Molitva je važan dio svakodnevnog života Damira Krznara, trener Dinama koji je večeras vodio plavu momčad do najveće pobjede u novijoj povijesti zagrebačkog kluba.

Krznar je to otkrio u nedavnom intervjuu za Glas Koncila kojeg je dao dok je još obnašao dužnost pomoćnog trenera.

"Svaki dan se pomolim, posebno prije spavanja, jer molitva je dio moga života. Ako slučajno od umora zaspim, drugi dan izmolim

dvostruko s molbom da mi Bog oprosti što se nisam pomolio dan prije. Ponosan sam na svoju vjeru, ali poštujem i druge i drukčije. Mogu otvoreno reći da su velika većina igrača vjernici", kazao je Krznar za Glas Koncila.

Govoreći o svojem životu u župnoj zajednici, trener Dinama kazao je da nedjeljnu svetu misu sa suprugom Blaženkom pohađa u svojoj župi na Remetama, ali i da zna navratiti u dominikansku župu Kraljice Svetе Krunice:

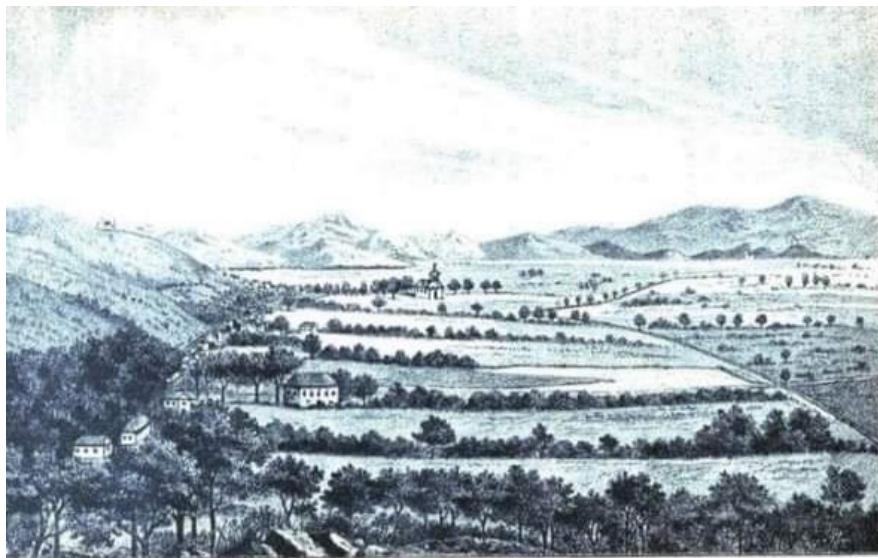
"Po dolasku u Zagreb živjeli smo na području župe Kraljice Svetе Krunice koju vode dominikanci, a kasnije smo se preselili u Remete. Nekako sam navikao poći i kod dominikanaca na misu,

a budući da je supruga Blaženka u župnom pastoralnom vijeću u remetskoj župi, i onamo idemo na misu. Idemo, dakle, i u jednu i drugu crkvu. Roditelji su me od malih nogu odgajali u katoličkoj vjeri jer ona nam je bila sastavnica života. S Crkvom sam povezan od malih nogu i svoju vjeru uvijek svjedočim javno, i to mi je ponos", kazao je Krznar.

Dodao je da se kao nogometnički često susretao s ozljedama te si je u tim trenutcima postavljao pitanje "Bože, zašto?", no, kako je rekao, s vremenom je shvatio "da Bog daje svakomu križ koliki može nositi i da pritom ne treba postavljati pitanje zašto, nego prihvati svoj križ i s njim kročiti kroz život".

Zanimljivo, uoči dvoboja s Tottenhamom Krznar je kazao "Nikad se u životu ne treba predati. Ako čovjek dovoljno poduzme, i Bog mu onda pomaže. Važno je dati sve od sebe i vjerovati Bogu." Čini se da je to bila formula za uspjeh.

POVIJEST MUŠALUKA OD 1263. – 1945. GODINE

Mušaluk.

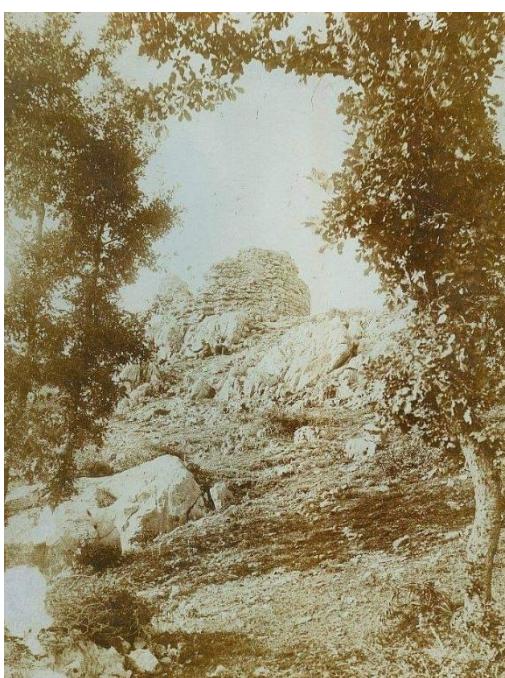
Prema povijesnim dokumentima Mušaluk se spominje u ispravi od 1263. godine prilikom mijenjanja ličkog župskog središta. Kralj je u toj zamjeni ugovarao sa županom Petrom Tolimirovićem iz plemena Mogorovića, od kojeg je dobio Počitelj, a kojemu je u protivnu vrijednost dao Sičevo i još neka mjesta.

Sičevo se nalazilo prema ispravi iz 1263. godine s desne strane rijeke Like te su uz Sičevo još dva naselja: Sutpetar i Podslunj. To je danas područje Mušaluka i Malog sela.

Sičevo se proteže od potoka koji se danas zove Poljakovac, a tada je imao naziv potok Sv. Petra. Istočno od njega je posjeda biskupa Samsona i crkva Sv. Petra. Oba ta posjeda dijeli neki stup koji se izdiže iz tla i zapravo potječe iz rimskog vremena, potječe ime

Podslunj. Južno od Sičevo i potoka Sv. Petra, stajala je crkva posvećena tom sveću, po kojemu je potok i stekao ime. Naselje oko te crkve zvalo se Sutpetar.

Sutpetra je pripadao ninskому biskupu, crkvi Sv. Petra i u njemu je bio biskupski dvor i sijelo ličkog arhidiakonata. Oko te crkve su se od starine držali sajmovi što

potvrđuje i isprava iz 1437. godine.

Na zemljištu Sutpetra ležalo je malo selo Crničani. Zapisano je 1411. godine u ispravi kojom Petar i Franjo Butković, knezovi krbavski, poklanjaju petinu tog sela hospitalu Sv. Marije Magdalene u Bužanima i daju točan opis tog posjeda. Prema tom opisu zaključuje se da se selo Crničani nalazilo na području današnjeg Malog sela.

Nijedan od posjednika nije u to vrijeme stanovao ni u Sutpetru ni u Crničanima. U ta dva mjesta živjeli su samo kmetovi od njih su se razvili obrtnici i trgovci u Sutpetru. Između plemena koji su bili na tom zemljištu posebno su se isticali Logodušići koji su bili posjednici Sutpetra i koji su izgradili tvrđavu iznad Mušaluka. Tvrđava je bila u obliku tornja na tri kata, ispod koje se prostirao Mušaluk te se iz isprave od 1263. godine smatra da su to bili dvori ninskog biskupa. Turci su zaposjeli tvrđavu i ona im je služila sve do njihovog raspada. U njoj je u posljednje vrijeme turškog gospodarstva stanovaо Perušićki dizdar.

Oko 1550. godine Turci su doveli na tisuće pastirskog stanovništva i nastanili duž svoje granice koju su pomicali te su kroz narednih par godina došli do Sutpetra. Tada

su promijenili naziv mjesta i umjesto Sutpetra uveli svoje ime Mušaluk.

Turci su na ovom području vladali sve do 1689. godine kada napuštaju Liku. Na tom pustom zemljištu ostalo je nešto stanovništva iz starih muslimanskih obitelji koji su primili katoličku vjeru i novu vlast te ostali na svojoj zemlji. Prema popisu iz 1696. godine na tom području pokršteno je ukupno 1.700 muslimana.

Posljednji dizdari pred turški raspad bili su Bešići, koji su poslije oslobođenja od Turaka primili katoličku vjeru i ostali na tom tlu.

Početkom 18. stoljeća u Mušaluku je obavljen popis stanovništva koje je u selu pripadalo u Krajinu. Tu se spominju prezimena: Antunovići, Bublići, Franići, Galići, Grgurići, Jurjevići, Kajfeši, Kovačevići, Nevajdići, Paušići, Robinići, Šejatovići, Šneperibili, Abramovići, Grgurići, Janići, Jerbići, Pokrajak, Šafar, Valjar i Vidmarić.

Također se navedenom popisu pribrojilo i kmetskog stanovništvo koje je kao takvo obrađivalo Mesićeve zemlje. To su obitelji: Biljani, Binički, Crnkovići, Horvatovići, Lisci, Perčevići, Polići, Potnari, Štrkovići i Šutići. Tijekom 18. i 19. stoljeća u Mušaluk su doselili Holjevci i Šimatovići sa otočkog područja, Butkovići od Novog, Došeni iz Smiljana, Špoljarići

iz Kosinja i Pavičići iz Budaka.

Prvi su naseljenici u Mušaluku stvorili četiri skupa naselja: ono glavno i najveće u samom Mušaluku, zatim zaseoke Drljaču, Malo selo i Stranu. Popu Marku Mesiću, koji je bio zaslužan za oslobođenje Like od Turaka svidjelo se to zemljište, te je zamolio kralja Leopolda da mu ga daruje za njegovo službeno djelovanje. Bečki dvor je to i učinio, te mu je Listinom iz 1693. godine darovao Mušaluk u svim njegovim granicama. Tada je on, 1700. godine sagradio kapelicu Sv. Duha u Mušaluku u znak zahvalnosti Duhu Svetom koji ga je vodio kroz borbu s Turcima. Često je Pop Fran Binički, nakon više od 200 godina od izgradnje crkve, naglašavao; „To je ujedno prva crkva podignuta u Lici nakon izgona Turaka i najbliža crkva

mojoj rođnoj kući, crkva mog djetinjstva i u srcu najomiljenija sastavnica očinstva“.

Sada, nakon više od 300 godina, crkva Sv. Duha pravi je spomenik kulture.

U Mušaluku se 11. srpnja 1875. godine u seljačkoj obitelji Marka i Ane rodio Fran Binički, budući istaknuti domoljub i katolik, kojeg su roditelji i okolina onako po lički zvali Vranja. Kako je Vranja bio slabunjavu dijete majka ga je posebno mazila i pazila a otac strogod odgajao. Iako su bili seljaci, Franovi su roditelji u duši bili prosvjetljeni i napredni, te su tako djelovali na svog jedinca, kojeg su iz malena zadojili osjećajem za poštovanje i ljubav prema domovini.

U Mušaluku se i danas zna, a u vrijeme Franovog djetinjstva znalo se još i više o velikom popu Marku Mesiću, oslobođitelju Like od Turaka. Fran je upijao priče svog oca, inače vrlo strogog i partijarhaljnog čovjeka, te je sa 7 godina krenuo u pučku školu na Lički Osik gdje je poduku dobivao od dobro poznatog i vrlo plodnog hrvatskog pisca Ivana Devčića, s kojim će Fran kad odraste doći u politički raskorak.

Klasičnu gimnaziju završio je u Gospicu gdje je bio izvrstan učenik i za svoj životni poziv izabrao bogosloviju. Na studiju u Senju (1896.-1899.) zadržao je svoju poznatu ličku

„zasukanost“, zbog koje su ga kolege na bogosloviji nazivali i „lički kozar“, što im on nije zamjerio, jer je doista u svom djetinjstvu išao za kozama po svom brdu Risovcu u Mušaluku. Doktorirao je 1902. godine u Innsbrucku te se vratio u Senj gdje je na bogoslovnom u-

čilištu predavao povijest Crkve i kanonsko pravo te jedno vrijeme i staroslavenski jezik.

Nakon toga, zaredale su se, šali se Binički, časti, koje su se mogle mjeriti centimetrima.

Pisao je pjesme, eseje i polemike, bavio se novinarstvom. Bio je vrstan prevoditelj, jer je znao grčki, latinski, njemački, francuski, talijanski, španjolski, engleski, ruski, poljski, češki i bugarski jezik. Kada je 1919. godine došlo do zatvaranja senjskog sjemeništa, navodno zbog smanjenja broja polaznika,

biskup Marušić poslao je dr. Frana Biničkog dekretom za župnika u Široku Kulu.

U Širokoj Kuli zatekao ga je rat između katolika i pravoslavaca, te se kao osviješteni nacionalist i pravi pop koji uvijek mora stajati uz svoj narod, umiješao i zbog toga će ubrzo dospijeti na metu

žandarima. Godine 1924. premješten je za župnika u župu Sv. Josipa u Lički Osik kojom je upravljao do proljeća 1945. godine.

Krajem Drugog svjetskog rata uhićen je i zatvoren u kaznionicu, gdje je obolio od tifusa, pa su ga još neosuđenog iz gospičke kaznionice sa zakašnjnjem prebacili u gospičku bolnicu, gdje je 1. svibnja 1945. umro u mukama.

Tada je Franova nećakinja Anica zajedno s Milkom Binički (udatom Nikšić u Široku Kulu), kćerkom Franove nećakinje Marice, i uz pomoć velečasnog Josipa Fajdetića i dr. Dane Vukovića u Gospicu uspjele od vlasti dobiti dozvolu da skrovito pokopaju tijelo svoga rođaka u groblju na Ličkom Osiku.

Pamtim kao dijete priču bake Milke; Sprovod je obavljen u tišini, u noćnim satima, u običnim seoskim kolima, u priprostom drvenom lijisu s pokrovom od prozorskog zastora.

Maja Orešković r. Binički

DAROVI ZA CRKVU OD ZADNJEG BROJA PROVIDNOSTI

Mića Pavičić – 200 kn
Mile Fajdić – 500 kn
N.N. – 200 kn
Ivanka Drašković – 200 kn
Ivan Žalac – Mrzović – 100 kn
Ana Lisac – 200 kn
Tihomir Vojvodić – 200 kn
N.N. – 300 kn
Mile Borčić – 400 kn
Grgo Marković – 200 kn
N.N. – 400 kn
Dubravka i Joso Štimac – 200 kn
Nada Borčić (za samostan) – 200 kn
Martin Hećimović (za samostan) – 400 kn
Kata Biljan – 200 kn
Pave Butković – 200 kn
Ljuba Orešković – 200 kn
Ante Horvatović (Caritas) – 50 kn
Katica Rukavina – 200 kn
Mara i Josica Potnar – 200 kn
Jelka Hećimović – 50 kn
Nikica Horvatović – 200 kn
Martin Hećimović – 200 kn
Pave Biljan – 300 kn
Pere Perčević – 200 kn
Mile Bešić – 200 kn
Ankica Ratković – 150 kn
Lucija Krbavac – 200 kn
Nada i Ive Butković – 200 kn
Ob. Delač – 100 kn
Martin Orešković – 200 kn
Nikica Šušić – 500 kn
Joso Lisac – 50 €
Marica Šop – 150 kn
Joko Zalović – 100 kn
Milan Rast – 200 kn
Josipa Horvatović – 50 kn
Milka Marković – 100 kn
Anka Rendulić – 200 kn
Milan Rendulić – 200 kn
Branimir Vojvodić – 100 kn
Marko Ribić – 200 kn
Ana Ratković – 100 kn
Luja Mesić – 200 kn
Stipe Starčević – 100 kn
Ivica Lenić – 100 kn
Manda Fajdić – 200 kn
Ob. Fajdić – 150 kn
Stipe Bubaš – 100 kn
Marija Sokolić – 100 kn
Dragan Jamičić – 200 kn
Ivica Jamičić – 250 kn
Pajo Jelić – 100 kn
Alen Laptoš – 100 kn
Ivan Butković – 100 kn
Ivan Cvetrežnik – 150 kn
Marija Krbavac – 250 kn
Anita i Josip Sokolić – 100 kn
Milica Jerković – 150 kn
Ivica Međugorac (samostan) – 300 kn
Božica Šarić – Borinova – 150 kn

